

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 56. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094925808/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

hver morgen i gavnles anger, selvforagtsens trætte, kolde og smudsige tårer, og som hver nat fyldte bugen med svinefødsle.

Her er sække med ord, tyknavede og tyndgælede ordbobler, som henrykker synet, indtil de brister og blir til spruttende søbevand, der river i de opstirrende øjne. Hele læs af avisgrin fra dem, hvem det gir dagligt brød med rigeligt pålæg at ryste deres skidne hunger for hver mands øren. Poetisk gas fra digterballonen, der stiger til værs for at nedbringe poesiens ørn, og gramset har de efter den med deres børnefingre, og skregst har de: Ud til de store syners land! På jagt efter de vildeste digterfugle! Men det ublu dyr fløj højt over deres hoved, og så revnede ballonen, og digteren måtte ned på prosaens flade mark, udgivende al sin gas under sære vridninger. Og neglede han stundom en fjær, da lavede han straks deraf fem hele digterhøns.

Jeg har læst og pjaltet i svære mængde. Her er en ædel dragt af skønne prinsipper, senere lødigt af næringsorg, tilfødt af børnefingre, her og der søndretret af venner, som vidste, hvor det var nemt at få hul, men atter stoppet og lappet af en hustrus hånd, til sidst bortkastet, fordi den var en hindring i kampen for tilværelsen. Her er lyskhedskapper, smt å la Josef, som Potifarinder har trukket af mænd, der glemte at flygte. Her er viljens styrkebælte, afkastet, fordi den faste vilje gir kneb i maven, men nu har de lettet sig, og livets kost går glat igennem deres ikke længe indsmørrede bug.

Her en samvittighed, klemt flad imellem pligt og lyst som en lus imellem to negle, pligten sejrede, men denne kraftansættelse tog kort efter livet af samvittigheden, og jeg samlede den op.

Her er blodgjort hjememasse, öldampende, brændevanstrygende, vindduftende. Det sidste er det fineste, nedryllet som sjæle i en høj silkekrukke. Og i denne estersmasse har der en gang været tanker, men de sorterer ikke under min renovasjon.

Vognmandblæs af hjertet! Af dem går der flest til. Her er et: dettes ejer slog sig ned i ægteskabets lænestol, lod sig pleje, blev før og doven og tabte været af fædning. Mager er lidenskab med kinder efter strygnål, men fed er mørkhed med topnåle kinder, hvide som iser og røde som skært studekød. Her er et hjerte gennemprykket som en nålepude, ti det har løbet mange følelsers